

Căderea bruscă a producției, concedierile masive, relațiile acrite între conducere și clasa muncitoare, incompetența directorului și relațiile de afaceri necinstite, toate afectează locul de muncă. Nu este de mirare că, efectuarea muncii este o sursă de stres și nervozitate pentru milioane de oameni.

Cum să vă creșteți eficiența și productivitatea muncii, cum să rezolvați grijile și confuzia de la locul de muncă și cum să depășiți oboseala, sunt toate probleme, care îi preocupă atât pe muncitor, cât și pe director. Soluționarea lor, ar aduce nu doar o mare siguranță, ci și o mare satisfacție.

Această broșură conține câteva din marea varietate a principiilor și tehnicilor lui L. Ron Hubbard, dezvoltate pentru aplicarea lor, la locul de muncă. Munca nu poate fi doar răsplătitoare și satisfăcătoare, ci ar trebui să fie activitatea principală, în cea mai mare parte a vieții noastre. Folosirea acestei informații vă va ajuta s-o faceți astfel.■

TRATAREA CONFUZIEI LA LOCUL DE MUNCĂ

ineva poate fi determinat să creadă, că este ceva confuz în cârmuirea carierei sale în domeniul muncii și confuzia chiar există pentru unul care nu este înzestrat cu ghiduri și hărți.

Când omul se gândește la numeroșii factori, care i-ar putea deregla viața și submina siguranța, îi dă impresia că are toate motivele să se simtă încurcat, iar noi putem spune într-adevăr că toate dificultățile sunt de fapt confuzii. Având parte de destule amenințări și de suficient necunoscut, omul își apleacă capul și încearcă să treacă prin viață orbește. E doborât de confuzie.

Un număr suficient de probleme nerezolvate se acumulează într-o confuzie uriașă. Din când în când, muncitorul ajunge să se simtă confuz, pentru că primește suficiente ordine contradictorii. O uzină modernă poate fi condusă atât de rău, încât ea ne apare ca o uriașă confuzie imposibil de rezolvat.

Norocul este răspunsul obișnuit pe care omul se bazează când intră într-o confuzie. Dacă presiunea e prea mare, omul se poate „bizui pe norocul său” întotdeauna. Prin noroc înțelegem „destinul care nu e controlat personal”. Când omul ia mâna de pe volan și speră că mașina va continua să meargă pe drum cu ajutorul norocului, este adesea dezamăgit. Așa se întâmplă și în viață. Lucrurile lăsate la voia întâmplării au mai puține șanse de a se rezolva de la sine. Cineva și-a văzut prietenul făcându-se că nu vede facturile și scrâșnind din dinți, spera că va câștiga la loterie și își va rezolva astfel toate problemele. Cunoaștem cu toții oameni care au trăit în acest mod ani de zile. Mai mult

decât atât, unul dintre personajele celebre, create de Dickens, cunoștea întreaga filozofie cuprinsă în cuvintele „a aștepta să apară ceva”. Dar, norocul pe care îl așteptăm *este* un element puternic necesar doar în mijlocul unui puternic curent de factori ai confuziei. Rezultă că cel care are nevoie de *noroc* pentru a ieși dintr-o situație și nu mai are control asupra automobilului său, atunci acesta se confruntă cu o confuzie.

Deci, ar fi un lucru înțelept să înțelegem în mod exact ce este confuzia și cum se poate rezolva.

Confuzia și data stabilă

Confuzia se poate defini ca fiind un set de factori sau împrejurări, care par a nu avea o soluție imediată. În sens mai larg, o confuzie este *mișcarea aleatoare*.

Dacă ați sta în mijlocul unei străzi cu un trafic intens, v-ați simți probabil confuz datorită mișcării șuierătoare din jur. Dacă ați sta în mijlocul unei furtuni intense, cu frunze și hârtii zburând în jur, v-ați simți probabil confuz.

E oare posibil să înțelegem cu adevărat o confuzie? Există oare o „anatomie a confuziei”? Răspunsul este da, există.

Dacă ați fi telefonistă și ați primi zece apeluri în același timp, s-ar putea să vă simțiți confuză. Dar există oare un răspuns în această situație? Dacă ați fi șef de echipă într-un atelier și v-ați confrunța în același timp cu trei urgențe și un accident, s-ar putea să vă simțiți confuz. Există oare un răspuns în această situație?

O confuzie e doar o confuzie atât timp cât *toate* particulele sunt în mișcare. Aceasta rămâne doar o confuzie atât timp cât nici un factor nu este clar definit sau înțeles.

Confuzia este cauza primară a stupidității. Pentru cel stupid, toate lucrurile, cu excepția celor foarte simple, sunt confuze. Astfel, cel care cunoaște anatomia confuziei, oricât ar fi de inteligent, ar deveni și mai inteligent.

Dacă ați fost vreodată în situația de a învăța un tânăr ambițios, nu foarte strălucit, veți înțelege bine acest lucru. Încercați să-i explicați cum funcționează cutare sau cutare lucru. Repetați o dată și încă o dată și încă o dată. Apoi îi dați mână liberă, iar el face totul de mântuială. Va spune: „Nu am înțeles”, sau „Mi-a scăpat ceva”. Puteți simplifica neînțelegerea lui spunând, cu mare dreptate: „A fost confuz”.

Nouăzeci și nouă la sută dintre tentativele de instruire care eșuează, sunt din cauză că elevul a fost confuz în unele lucruri.

În viață, ca și în domeniul profesional, când eșecul apare, acesta se naște într-un fel sau altul, din confuzie. Pentru a învăța despre o mașină sau pentru a trăi viața, omul trebuie să înfrunte confuziile sau să le desfacă în bucăți.

În Scientology, există o anume doctrină (principiu) privind confuzia. Se numește *Doctrina datei stabile*.

Dacă într-o cameră vedem o mulțime de bucăți de hârtie antrenate într-un vârtej, acestea ni se vor părea confuze, până în momentul în care vom alege *una* dintre ele drept bucata de hârtie față de care toate sunt în mișcare. Cu alte cuvinte, o mișcare care ne pune în confuzie, poate fi înțeleasă considerând unul dintre obiectele care participă la ea ca fiind imobil.

În traficul rutier, totul ni s-ar părea confuz dacă nu ne-am alege o mașină, ca fiind imobilă în raport cu celelalte, pe care să le vedem, în relație cu aceasta.

Telefonista, care primește zece apeluri în același moment, rezolvă pe loc confuzia considerând, corect sau incorect, un apel ca fiind primul de care se va ocupa. Confuzia celor zece apeluri telefonice simultane devine mai puțin confuză în momentul în care, telefonista alege un apel la care răspunde. Șeful de echipă de la un atelier, care se confruntă cu trei urgențe și un accident, nu trebuie decât să aleagă *prima* țintă asupra căreia să își îndrepte atenția, pentru a începe ciclul care va restabili ordinea.

O confuzie
există
când toate
particulele
sunt în
mișcare.

Devine mai puțin confuz când un
element este distinct și devine o dată
stabilă pentru celelalte.

Până în momentul în care omul alege o dată, *un* factor, o particulă anume dintr-o confuzie de particule, confuzia persistă. Acel lucru ales și folosit devine *data stabilă* față de restul lucrurilor.

Orice ansamblu de cunoștințe, mai specific și mai exact, este construit pornind de la o dată. Este vorba de *data stabilă*. Invalidarea acesteia duce la prăbușirea întregului ansamblu de cunoștințe. Data stabilă nu trebuie să fie și cea corectă. Ea este pur și simplu data care înlătură confuzia și după care se ordonează celelalte date.

Ei bine, în instruirea unui tânăr ambițios pentru a utiliza o mașină, dacă nu reușește să rețină indicațiile pe care i le dați, acest lucru se va întâmpla pentru că nu are o dată stabilă. Prima dată trebuie să înțeleagă un *singur lucru*. Înțelegându-l pe acesta va înțelege și restul. Omul este deci stupid sau confuz în orice situație confuză până când înțelege perfect *un lucru* sau un element.

Oricât ar părea de mari și de formidabile, confuziile se compun din date, factori sau particule. Sunt formate din bucăți. Alegeți o bucată și localizați-o temeinic. Apoi vedeți cum funcționează celelalte în relație cu ea și ați stabiliți confuzia, apoi, raportând celelalte lucruri la ceea ce ați stabilit deja, o veți stăpâni în curând în întregime.

Când învățați un băiat să folosească o mașină, nu-l copleșiți cu un torent de date și apoi să-i arătați greșelile pe care le face: acest lucru îl face confuz, îl face să răspundă stupid. Găsiți un punct de intrare în confuzia lui, adică o dată. Spuneți-i: „Aceasta este o mașină”. Se poate întâmpla ca toate indicațiile să se îndrepte către un om care nu are certitudini reale și nici o ordine reală a existenței. Spuneți: „Aceasta este o mașină”. Apoi, faceți-l să creadă acest lucru. Faceți-l să simtă mașina, să se joace cu ea, să o împingă. Spuneți-i: „Aceasta este o mașină”. Vă veți mira probabil de cât de mult timp este nevoie, dar veți fi surprinși și de cât de mult crește siguranța sa că așa este. Dintre toate lucrurile complexe pe care trebuie să le învețe pentru a folosi mașina, el

trebuie să cunoască întâi *o dată*. Nici măcar nu contează *care* dată e prima pe care o învață bine, cu excepția faptului că e mai bine să învețe una *simplă și fundamentală*. Îi puteți arăta ce face mașina, îi puteți explica despre produsul final, îi puteți explica de ce a fost ales *el* pentru a lucra la această mașină. *Dar trebuie* să-l faceți să înțeleagă o dată stabilă, fiindcă în caz contrar, este pierdut într-o confuzie.

Confuzia este incertitudine. Confuzia este stupiditate. Confuzia e nesiguranță. Când vă gândiți la incertitudine, stupiditate și nesiguranță, gândiți-vă la confuzie și veți fi cu lecțiile învățate.

Ce este atunci certitudinea? Absența confuziei. Ce este atunci inteligența? Capacitatea de a trata confuziile. Ce este atunci siguranța? Capacitatea de a parcurge un aspect și de a rezolva o confuzie. Certitudinea, inteligența și siguranța reprezintă lipsa sau abilitatea de a trata confuzia.

Ce rol are norocul într-o confuzie? Norocul este speranța că o șansă necontrolată ne va scoate din impas. A vă baza pe noroc, înseamnă a abandona controlul. Iar aceasta înseamnă apatie.

Control și confuzie

Controlul poate fi *bun* sau *rău*. Diferența dintre acestea două este dată de siguranță și de nesiguranță. Controlul bun este sigur, pozitiv și previzibil. Controlul rău este nesigur, variabil și neprevizibil. Controlul bun ne aduce siguranță, controlul rău ne face să nu fim niciodată siguri. Un șef de echipă, care modifică regulile de la o zi la alta, care îl face pe George să se supună, dar nu și pe Ion, exercită un control rău; în urma aceluși șef de echipă va apare nesiguranța și incertitudinea, oricât de capabil ar fi el.

Din cauză că există atâta incertitudine și atâta control stupid, unii dintre noi cred că orice control este rău. Dar, acest lucru e foarte departe de adevăr. Controlul este necesar dacă vrem să clarificăm confuziile. Trebuie să putem controla lucrurile, să ne putem controla corpul și gândurile, cel puțin într-o oarecare măsură, pentru a reuși să facem ceva.

Orice confuzie poate fi numită *neprevăzut incontrolabil*. Doar cei care pot exercita o anumită doză de control asupra neprevăzutului, pot trata confuziile. Cei care nu pot să controleze provoacă de fapt confuziile.

Astfel, diferența dintre controlul bun și cel rău devine mai evidentă. Această diferență dintre bun și rău este *graduală*. Controlul temeinic și pozitiv, poate fi prevăzut de ceilalți. De aceea este un control bun. Un control neglijent, care nu este pozitiv, nu poate fi prevăzut; de aceea este un control rău. Când este vorba despre control contează și intențiile. Controlul poate fi folosit în scopuri constructive sau distructive; dar, veți constata că atunci când scopurile distructive sunt *intenționate*, este folosit controlul rău.

Vedem că, acest subiect al *confuziei*, este extrem de vast. S-ar putea să vi se pară ciudat faptul, că aici confuzia va fi considerată un scop. Dar, veți vedea că aceasta este un excelent numitor comun, pentru tot ceea ce este considerat rău în viață. Iar cel care ajunge să stăpânească confuzia își eliberează atenția pentru a o

folosi în activități constructive. Atâta vreme cât omul este încurcat de confuzii, el nu se poate gândi decât la lucruri distructive – cea mai puternică dorință a sa este să distrugă confuzia.

Să începem deci, prin a învăța să distrugem confuziile. Ne vom da seama că este un lucru destul de simplu. Când *toate* particulele par să fie în mișcare, opriți una și vedeți cum se mișcă celelalte în raport cu ea și veți reduce considerabil confuzia. După ce ați stabilit că una dintre particule este *data stabilă*, celelalte se ordonează una după alta. Astfel o urgență, o mașină, o slujbă, sau chiar viața însăși, pot fi abordate și înțelese, iar omul poate fi liber.

Să vedem acum, cum funcționează acest mecanism. Sunt o mulțime de lucruri ce pot influența obținerea, păstrarea și îmbunătățirea unei slujbe. Putem trata întreaga problemă, așa cum fac cei mai mulți, introducând în ea o singură dată: „Pot să obțin și să păstrez o slujbă”. Dacă ne agățăm puternic de aceasta și credem numai în ea, confuziile și nesiguranțele din viață devin mai puțin eficiente și mai puțin confuze.

Să presupunem că cineva procedează în felul următor: în tinerețe, fără a mai intra în alte amănunte ale problemei, un om a scrâșnit din dinți, a închis ochii și și-a spus: „Pot să obțin și să păstrez o slujbă, fie ce-o fi. De aceea nu o să mă mai îngrijoreze niciodată economia existenței.” Ei bine, e excelent.

Mai târziu, este concediat fără nici o înștiințare. Este șomer timp de zece săptămâni. Chiar și după ce va obține o nouă slujbă, se va simți mai puțin sigur și mai puțin încrezător. Să presupunem mai departe, că intervine un accident, iar omul rămâne din nou fără slujbă. Fiind din nou șomer încrederea lui scade din nou; la fel și siguranța. De ce?

Să ne ocupăm de reversul doctrinei datei stabile. Așa cum știm, confuziile sunt tratate de data stabilă, iar zdruncinarea acestora duce la reinstalarea confuziei.